SVOBODA СВОБОДА
UKRAINIAN DAILY УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятайте про Україну!

VOL. No. 211. JERSEY CITY and NEW YORK. TUESDAY, NOVEMBER 7, 1989 CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК. ВІВТОРОК, 7-го ЛИСТОПАДА 1989 Ч. 211. РІК XCVI

ЗАГИНУВ АКТИВІСТ СТРАЙКОВОГО КОМІТЕТУ



Похорон Олександра Сотникова (Фото взято з газети „Московские Новости").

Ростов-на-Дону. — Газета „Московские Новости" з 29-го жовтня пише, що в середу, 18-го жовтня, провідник шахти в місті Звєрево Олександер Сотников пішов вечором до свого приятеля на день народження, а в годині 11:15 його знайшли мертвим в сусідньому від приятеля під'їзді. Численні переломи черепа, кісток обличчя і крововилив у мозку свідчать, що Сотникова били довго і жорстоко.

Тиждень перед смертю Сотникова, головно з його ініціятиви було переобрано начальника шахти. Шахтарі пов'язують ці події, вважаючи що Сотникову помстилися керівники шахти.

На похороні 21-го жовтня були представники страйкових комітетів з Донецького, Макіївки, Дніпропетровського, Казахстану. Приїхало близько тисячі людей з різних шахт. Боячись шахтарських безпорядків, до Звєрєва з Ростова прислали загони міліції особливого призначення, яких люди називають ЗМОПами. Однак шахтарі продемонстрували силу своєї солідарности й організованости, ніяких заворушень не було. Шахтарі домоглися зустрічі зі слідчими і заявили, що вбивць треба шукати серед тих, проти кого виступав активіст страйкового руху.

В місті всі знають як Сотников перешкоджав реакціонерам і корупціонерам. Люди розповіли кореспондентові „Московских Новостєй" як з приходом гласности, коли людям розкрилися очі на злочини комуністичної верхівки і вони побачили всю облудність і фальш совєтських гасел, Сотников на очах у своїх колег з покірного і льояльного перетворювався на вимогливого і активного, вимагаючи для шахтарів підвищення заробітної платні, поліпшення умов праці, житлових умов, збільшення пенсії.

Після поїздки до Москви та зустрічей з провідними політиками й економістами Сотников повернувся у Звєрєво впевненим, що без політичної реформи всі здобутки шахтарів залишаться звичайними обіцянками. Під час дев'ятиденного страйку в липні він був уже визнаним лідером. Всі, хто його знав, розповідають, що Сотников був надзвичайно мирним і добродушним, але вимогливим і послідовним. Тому ніхто не вірить офіційній версії слідства, що Сотников, затіяв бійку у стані сп'яніння.

Заступник начальника управління кримінального розшуку Міністерства внутрішніх справ СССР генерал-майор міліції Євген Лагода заявив, що це „більше схоже на безглуздий садизм п'яної молоді, ніж на організовану акцію вбивства". Та шахтарі в це не вірять, бо 43-річний шахтар ніколи під час святкувань не проявляв жодної схильности до бійки або дратівливости. Завжди був надзвичайно миролюбним, а у вільний час захоплювався голубами, доглядав їх, годував. Проте на зборах виступав рішуче і сміливо, викривав директора шахти в махінаціях з фінансами, не боявся погроз.

Голова шахтового комітету Валерій Іванов розповів кореспондентові, що сам одного разу бачив, як троє незнайомих йому людей

(Закінчення на стор. 4)

Відбулася конференція кооператив ЗСА

Рочестер, Н.Й. (Д. Григорчук). — Осіння конференція Централі Українських Кооператив Америки відбулася тут в днях від 27-го до 29-го жовтня ц.р. У конференції брало участь 85 представників із 24 кредитових кооператив. Із централі КЮНА було трьох представників.

У п'ятницю увечері, 27-го жовтня, була товариська зустріч із висвітленням фільмів з України із найновіших подій. Вже того вечора приїхала делеґація канадських кооператив, котру очолював Петро Микуляк, голова Української Кооперативної Ради Канади. На конференцію ЦУКА прибули теж голова Світової Кооперативної Ради дир. Омелян Плешкевич в товаристві секретаря інж. Романа Бігуна.

На другий день відбулися доповіді, котрі відносилися до діловодства та ведення кооператив. Першу доповідь виголосив дир. О. Плешкевич на тему статусу членства кооператив та можливості їхнього росту. Він демографічно висвітлив потенціяльні можливості росту, беручи до уваги, що членство становить заледве 10% українського населення в ЗСА. Учасники дуже багато скористали із доповіді, що виказалося у дискусії.

Другу доповідь в англійській мові, котра до речі доповнювала першу, виголосила Марта Клівленд, директор едукаційних програм КЮНА. Її форма доповіді мала дещо відмінний характер від стандартних доповідей. Вона, до речі, заставила усіх слухачів активно брати участь, поділивши їх на малі групи. Аналіза всіх разом виказала велику відданість, посвяту та прив'язання до кооперативного руху.

Пообідні сесії були поділені на групи. Це були практичні доповіді на тему вишколу та виховання працівників і кредитові картки. Прелеґентами були представники Американської нюйоркської ліґи кооператив.

З черги інж. Орест Ґлют запізнав присутніх як можна користати з державних фондів через агенцію Ес-Бі-Ей у виданні комерційних позичок.

На закінчення пополудневих доповідей була дуже актуальна тема поширення діяльности Української Кооперативної Забезпеченевої Агенції. Цю доповідь виголосив представник КЮНА Рональд Смит. За допомогою КЮНА агенція поширить свою діяльність зі стейту Іллиной до всіх стейтів Америки, де є українські кредитові кооперативи. Нова програма почнеться із 1-го січня 1990 року.

Вечором того дня відбувся бенкет, на якому було 52 представники місцевої громади з Рочестеру. На конференцію прибув президент СКВУ мгр Юрій Шимко в товаристві д-ра Миколи Кушпети.

Бенкет почав молитвою і благословенням трепези о. митрофорний протоієрей Коваленко, парох української православної церкви в Рочестері. Святочну доповідь виголосив президент СКВУ Ю. Шимко, у якій він з'ясував сьогоднішну ситуацію в Україні і у вільних країнах поселення; звернувся до кредитових кооператив за активною допомогою, а зокрема допомогою для СКВУ. Кооперативи негайно зложили 114,000 дол. на потреби СКВУ.

На закінчення бенкету

(Закінчення на стор. 4)

З'їзд і конференція УАПТіМ відбудуться в Клівленді

Клівленд. — Третій звичайний з'їзд і конференція Українського Академічного і Професійного Товариства ім. М. Міхновського (УАПТіМ) на актуальні питання української проблематики відбудуться 11-12-го листопада ц.р., в залі Митрополита А. Шептицького, 6720 Стейт ровд в Пармі, Огайо.

Ділова частина з'їзду починається в суботу, о год. 9:30 вранці, спільний обід в год. 11:30, а наукова конференція — від 1-ої до 6-ої год. по полудні. В першій частині конференції на тему „Молоді українські професіоналісти" (керівник — Володимир Анастас, Міннеаполіс, виступлять: Василь Лучків (Ню Йорк), Орест Павлів (Монтреаль), Євген Рослицький (Лондон, Онт.) і Дмитро Штогрин (Шампейн).

В другій сесії п. „Події в Україні і українська діяспора" (керівник — Микола Богатюк, Сиракюзи) візьмуть участь: Юліян Куляс (Чикаґо), о. Ігор Мончак (Монтреаль), Юрій Нестерчук (Вашінґтон і Олег Романишин (Торонто). Спільна вечеря — год. 6:30 веч.; промовлятимуть Д. Штогрин — „Десять днів у Києві" та Мирон Василик (Вашінґтон — „До чого ведуть зміни в Україні".

Продовження ділової частини з'їзду — треті звичайні загальні збори — в неділю о год. 8:30. Наради з'їзду УАПТіМ і конференція відкриті для українського громадянства.

Естрадний Театр-Студія „Не журись" гастролює в Канаді



Члени ансамблю „Не журись" (зліва): Віктор Морозов, Юрко Кох, Остап Федоришин і Влодко Кодаршак.

Дітройт (Віра Андрушків). — Уже від вперше заслуханої тасьми-касетки ансамблю „Не журись", з його жартівливими (гостросатиричними) піснями та гуморесками, хотілося більше довідатись про цю унікальну групу, а ще більше побачити і почути їх на концерті. Минулого літа якраз трапилася нагода — ми провели з деякими членами цієї групи інтерв'ю та мали нагоду побути на „міні-концерті" деяких членів ансамблю.

„Не журись" — це авторський ансамбль. Його члени самі творять репертуар і самі його виконують.

Хто вони такі? Як зійшлися? Звідки походить назва ансамблю? Які у них пляни і які програми? Де виступали і де задумують виступати? На ряд цих питань та про багато чого іншого велася надзвичайно цікава розмова з Віктором Морозовим, мистецьким керівником, Остапом Федоришином, директором ансамблю Юрієм Винничуком — критиком і поетом, який спеціялізується в „Чорному гуморі" і двома мистцями, зв'язаних з ансамблем в цілях реклями Юрком Кохом і Влодком Кодаршаком. Адміністративним директором театру є Володимир Гранатир.

Сама назва „Не журись" походить від джаз-ансамблю, який існував у Львові в 1940-их роках. У Львові, як і в цілій Україні, тепер велике зацікавлення минулим —

(Закінчення на стор. 4)

ЗАБАВА „КЛЮБ ФЛЯМІНҐО"

Іст Гановер, Н.Дж. — 75-ий Відділ Союзу Українок Америки у Мейплвуді, Н.Дж., влаштовує осінню забаву „Клюб Флямінґо", яка відбудеться в суботу, 11-го листопада ц.р., о год. 8:30 вечора в залі Рамада Готелю. Це вже п'ята з черги забава цього Відділу, яка втішається великою популярністю. На забаві гратиме оркестра „Темпо". Вступ — 20 дол. від особи включає програму та перекуску. В справі замовлень столиків слід телефонувати до Оленки Макарушки-Колодій на число (201) 763-1797.

О. Слободяник, мол. зачарував публіку в Ню Йорку

Ню Йорк, (О. К.) — В суботу, 28-го жовтня ц.р., була заповіджена прем'єра виступу Олександра Слободяника, мол., що враз із своїм батьком Олександром Слободяником, відомим піяністом, мали дати концерт в серії „Музика в Інституті". Численно зібрана публіка була дещо розчарована коли перечитала в програмі, що із-за технічних причин О. Слободяник, мол., не приїхав до ЗСА і тому концерт буде в цілості виконаний його батьком. З цієї причини була також змінена програма концерту.



О. Слободяник, мол.

Яке було здивування учасників концерту, коли перед самим його початком забрала голос організаторка „МАТІ" Ірина Стецура і подала до відома, що молодий виконавець перед годиною прилетів до Ню Йорку і помимо застережень батька, втоми і браку проби фортепіяну виступить із запляноваиою першою частиною концерту. Показалося, що він разом із своєю матір'ю чекав в Москві на летовищі і хоча мав усі потрібні документи ніяк не міг дістатися на літак до Ню Йорку. Коли це вдалося в останній хвилині, не було вже часу про приїзд повідомити ані батька, ані організаторів.

Слухачі привітали молоденького 15-річного піяніста теплими оплесками, а тим оплескам після відіграння ним з великим темпераментом і знаменитою технікою сонати Бетговена ч. 1 Ф-моль не було кінця. Відтак він відіграв ще із чуттям рідким у такої молодої людини Шопена скерцо Б-моль і три етюди. О. Слободяник, мол. є учнем московської музичної консерваторії і надійним піяністом, що іде слідами свого славного батька.

О. Слободяник заповнив програму другої частини цього рідкісного концерту, даючи на кінці ряд наддатків, коли публіка не хотіла відпустити його зі залі.

Змінено дату святкувань 95-ліття УНСоюзу у Філядельфії

Філядельфія. — Управа Округи повідомляє, що бенкет для відзначення 95-річчя УНСоюзу і 50-річчя Округи відбудеться в неділю 26-го листопада, а не в неділю, 19-го листопада, як було подано в пресі і запрошеннях. В зв'язку із цим проситься всіх союзовців й установи, які вже одержали запрошення мати на увазі, що бенкет перенесено на неділю, 26-го листопада.

Бенкет відбудеться, як було подано в запрошеннях в 2-ій год. по полудні в приміщеннях Українського Освітньо-Культурного Центру, 700 Сідар рд. Філядельфія.

Бенкетовий комітет подбав про багату мистецьку програму, перший раз виступить у Філядельфії Стефан Щилкевич, соліст легкого жанру при акомпаньяменті відомого молодого ґітариста Юрія Турчина. Також запрошено популярний ансамбль пісні й танку „Казка", хореографом якого є Галина Козак.

Атракцією цього свята буде виставка експонатів 95-літньої праці Союзу і 50-літньої Округи.

Всіх, які не отримали запрошення на бенкет, а бажають взяти участь, проситься телефонувати до касира Округи Петра Тарнавського на число (215) 424-7264, або під час дня від 8-ої ранку до 4-ої по полудні (215) 455-3774.

В АМЕРИЦІ

ВИСЛІДИ КІЛЬКАРІЧНИХ дослідів впливу фізичних вправ на загальний стан здоров'я були надруковані в п'ятницю, 3-го листопада, у журналі Американської лікарської асоціяції. Досліди показали, що навіть мінімальні фізичні вправи, такі як півгодинний щоденний прохід може значно продовжити життя людини, зменшує можливість серцевих та ракових захворювань. На жаль, тільки 10 відсотків дорослого населення Америки регулярно займається фізичними вправами. Найбільш переконливі висліди вивчення взаємозв'язку фізичної активсноті, так званих трідмілових вправ населення із смертністю. Вчені прийшли до висновку, що людям, які провадять сидячий спосіб життя необхідно займатися найелементарнішими вправами, які дуже сприятливо впливають на розширення кровоносних судин, укріплюють їх, що запобігає артеросклерозі та зменшує смертність.

У ЧЕТВЕР, 2-ГО ЛИСТОПАДА ц.р., спільна конгресова комісія схвалила бюджет Пентагону на 1990 рік, — 305 біл. дол., який вперше врізав фонди на протиракетну оборону „Стар Ворс", які нараховують 13.57 біл. дол. Секретар оборони Ричард Чейні висловив своє незадоволення зменшенням фінансового бюджету на програму „Стар Ворс", що сповільнить її розвиток. Як передбачалося, комісія схвалила компромісову суму між 2.8 біл. дол., запропонованими Палатою Репрезентантів, та 4.3 біл.дол. запропонованими Сенатом.

В МАЯМІ БУЛО ЗАТРИМАНО 12 осіб у кримінальній справі, яка вперше має серйозні докази зв'язку сицілійської мафії з колюмбійськими кокаїновими контрабандистами групи Меделліна, які діють в Колюмбії і на Фльориді. Пол Міллер, речник ФБІ сказав, що слідство доказує наявну співпрацю членів сицілійської мафії із кокаїновими контрабандистами Колюмбії, які намагаються створити „кокаїновий коридор" з Колюмбії до Европи. Група Меделліна доставляє 80 відсотків кокаїни, що переправляється контрабандистами до Америки.

У **ВІВТОРОК ВВЕЧЕРІ МИНУЛОГО** тижня, в Корнеґі Голл, в Ню Йорку філядельфійська оркестра виконала Симфонію ч. 13 Д.Шостаковича „Бабин Яр". 17 років тому композитор світової слави склав симфонію на слова поеми Є. Євтушенка, темою якої є масове знищення 34,000 жидів нацистами у 1941 році біля Києва у Бабиному Ярі. Проблема антисемітизму дуже актуальна й сьогодні на батьківщині Є. Євтушенка, про що з обуренням говорить поет у своїй поемі. У наступних частинах поеми „Гумор" та „Страх" поет каже, що гумор — це традиційна секретна зброя совєтського народу проти представників влади, а страх в Росії вже зникає, „як дух вчорашнього дня", страх перед донощиками, страх перед незнайомим, що стукає у двері.

У ВОРКУТІ ТРИВАЄ СТРАЙК ВУГЛЕКОПІВ

Москва. — Вуглекопи Воркутинського вугільного басейну продовжують страйк протесту, вимагаючи від уряду виконання даних ще минулим літом обіцянок, що стосуються поліпшення виробничих умов, побуту і забезпечення продуктами та товарами першої необхідности.

Спочатку праця припинилася на одній з найбільших воркутинських шахт „Воргашор". До них приєдналися вуглекопи ще 10 шахт, що практично привело до припинення праці у всьому Воркутинському вугільному басейні. Нині страйкує приблизно 15,000 гірників. Як повідомляє совєтська преса, страйк привів уже до багатомільйонної шкоди.

Крім чисто економічних вимог, шахтарі висунули ряд політичних, включаючи анулювання 6-ої статті Конституції СССР, яка проголошує „провідну і спрямовуючу ролю Комуністичної партії". Гірники вимагають здійснення гасла комуністичної революції 1917 року „Влада — Радам! Земля — селянам! Фабрики — робітникам!" Страйковий комітет, однак, не розшифрував сенсу таких радикальних закликів у сучасних умовах.

Виступаючи в неділю, 5-го листопада, на сесії Верховної Ради, голова Ради міністрів СССР Ніколай Рижков обвинуватив вуглекопів у „втраті почуття відповідальности" і закликав їх негайно повернутися на місця праці. „Нинішня ситуація, — сказав Рижков, — може привести до припинення праці в головних секторах нашої промисловости. На порозі зими це особливо небезпечно... Продовження страйку може обернутися найбільш небезпечними наслідками. Я закликаю вас (шахтарів) проявити здоровий глузд і зберегти в чистоті робітничу честь. Закликаю вас подумати про тяжкі наслідки, якими може обернутися ваша діяльність. Ваш громадський обов'язок — негайно припинити страйк".

Рижков заявив, що уряд серйозно розглядає порядок практичного виконання зобов'язань, даних раніше вуглекопам. На 17-го листопада призначена зустріч керівників страйкового комітету і представників уряду.

Н. Строката-Караванська і Р. Лозинська виступлять у Клівленді

Клівленд (лгр). — У неділю, 12-го листопада ц.р., в залі ім. Митрополита Андрея Шептицького, 5720 Стейт ровд о Пармі, о год. 4-ій по полудні відбудеться тут вечір присвячений подіям в Україні, на якому виступатимуть видатна дисидентка д-р Ніна Строката-Караванська, яка подасть цікаву аналізу руху в Україні й говоритиме на тему „Незалежні об'єднання в Україні", й відома активістка з рядів молоді, студентська діячка і член Головної Управи Об'єднання Жінок ООЧСУ мґр Роксоляна Лозинська, яка, після повороту з України, подасть цікавий репортаж і висвітлить найновіші фільми. Після коментарів запити й дискусія, а відтак зустріч гостей із громадянством за чаєм і перекускою.

Вступ для молоді вільний. Квитки вступу в Кредитовій Спілці „Самопоміч" та в членок місцевого Відділу ОЖ ОЧСУ, який влаштовує цю імпрезу.

У СВІТІ

У БРАЗИЛІЇ ДВА ТИЖНІ ПЕРЕД президентськими виборами несподівано до вже існуючих кандидатів долучився новий. Цим новим кандидатом на позицію президента одної з найбільших країн Південної Америки є колишній вуличний продавець і теперішня популярна телевізійна особистість Сільвійо Сантос. Найцікавішим у тому небуденному явищі є те, що публічні опити переведені серед населення вказують на велику можливість його вибору в цих перших від 1960 року прямих всенародніх виборах на президента країни, бо від 1964 року бразилійські президенти були назначувані військовиками, або вибирані цивільною виборчою колеґією, яка складалася з конґресменів або губернаторів.

МІНІСТЕРСТВО ЗАКОРДОННИХ справ Південної Кореї оголосило, що нав'язано повні дипломатичні спілкування поміж Польщею та Південною Кореєю. Польща стала другою з черги країною Східньої Европи, що погодилась на обмін амбасадорів з Південною Кореєю. Частиною цього договору є й те, що в основному Південна Корея позичить Польщі 450 міл. дол. впродовж наступних п'яти років. Мадярщина була першою країною в Східній Европі, що визнала Південну Корею в лютому ц.р. і тоді на знак протесту Північна Корея відкликала свого амбасадора з Будапешту. Сподіються, що наступною країною, яка нав'яже дипломатичні стосунки з Південною Кореєю буде Югославія. Південна Корея старається про членство в ООН, досі 133 країни є за, в порівнянні до 104 країн за Північною Кореєю.

ЖИДІВСЬКА АҐЕНЦІЯ проголосила грошову збірку щоби зібрати 2 біл. дол. до 1993 року для конкретної допомоги та приманювання совєтських жидів до Ізраїля, пропонуючи їм нові житлові приміщення, освіту й окремі вишколи для праці. Більшість тих грошей вони сподіються отримати від ЗСА. Все ж таки урядовці аґенції обминали чи просто не реаґували на питання чи деякі зі запланованих житлових приміщень будуть будувати на окупованих Ізраїлем територіях, а зокрема на західньому побережі ріки Йордан. Жидівська аґенція — це велика, державна організація, яка виконує ролю зв'язку між Ізраїлем та жидівством усього світу.

З ДНЕМ 1-ГО ЛИСТОПАДА Ц.Р. нікараґуанський президент Даніель Ортеґа Сааведра закінчив 19-ти місячне перемир'я з повстанцями, яких підтримують ЗСА. Одначе він залишив щілину можливости збереження миру через нові переговори про демобілізацію повстанського війська. Заявав президента Д. Ортеґи на пресовій конференції була кульмінаційною точкою широких і суперечливих дипломатичних інтриґ щодо перемир'я. Виглядає, що ціллю такої заяви було настрашити повстанців новими та сильними боями та в той спосіб примусити їх до самоліквідації, але його теперішня заява поновно підкреслює зобов'язання сандіністського уряду перевести всенародні вибори наступного року, не зважаючи на висліди демобілізаційних суперечок.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays Mondays and holidays by the Ukrainian National Association Inc. at 30 Montgomery Street Jersey City N J 07302

Svoboda (201) 434-0237 UNA (201) 451-2200
Бюро УНС у Вашінгтоні (202) 347-UNAW, (202) 347-8631 (факс)

Postmaster Send address changes to
Svoboda 30 Montgomery Street Jersey City N J 07302
Tel (201) 434-0237 (201) 434-0807 (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City N J

Передплата на рік $40.00 на півроку — $22.00 на 3 місяці — $12.00
Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси — $1.00
Чеки і money orders виставляти на „Svoboda"

P.O. Box 346 Jersey City N J 07303

Засекречені дії Уряду

Не тільки президент Джордж Буш, але і його попередник Роналд Реґен мав страшенне складну й важку ситуацію керувати великодержавою при постійній опозиції Конґресу. Тільки у першій каденції свого урядування Реґен втішався підтримкою Сенату, де республіканці мали невеличку більшість. У другій каденції Реґена вже обидві Палати Конґресу опинилися в руках демократів. Буш — реаліст. Він зараз у своїй інавґураційній промові простягнув руку до демократів та щиро запевняв, що він репрезентує нарід, а не партію. Традиційне в Америці суперництво за примат влади між Білим Домом і Капітолем проявилося за урядування Реґена найяскравіше у критиці з боку Конґресу, спершу за засекречене замінування вод біля Нікараґуа, у квітні 1984 року, та за засекречений продаж транспорту зброї Іранові у листопаді 1986 року. Так звана афера „Іран — контрас" тяглась до кінця урядування Реґена і її успадкував Буш, бо вона ще далі товчеться у словах. Але Конґрес обурений, що президент Реґен затаїв перед ним той продаж зброї Іранові на протязі 10-ти місяців, прийняв резолюцію, що кожна засекречена операція Центральної Розвідчої Аґенції (Сі-Ай-Ей) мусить бути звітована Конґресові протягом 48 годин. Така резолюція у практиці спутала руки Урядові. Коли президента Буша критиковано, що він ніби проґавив нагоду позбутися диктаторського генерала Антонія Норієґу з Панами, бо американське військо із зони Панамського Каналу не підтримало бунту частини панамської армії, — Буш вказав саме на цю резолюцію Конґресу, яка внеможливила це зробити.

Після кількох місяців засекречених переговорів між Урядом і Конґресом дійшло до порозуміння. Конґрес відкликав оту свою арбітральну резолюцію щодо „48 годин", — Буш заявив, що він повідомить Конґрес про кожну засекречену дію „напротязі кількох днів". Тільки у вийняткових випадках вільно затаїти якусь дію, коли цього вимагатиме безумовний інтерес закордонної політики і коли така засекречена дія не перечитиме Конституції. Про це порозуміння між Білим Домом і Капітолем обширно інформував „Ню Йорк Таймс" у своїх числах з 27-го і 28-го жовтня ц. р., виявляючи, що репрезентантам президента Буша у тих переговорах був його дорадник для справ Крайової безпеки Брент Сковкрофт і сам директор Сі-Ай-Ей Віліям Вебстер, а Конґресову комісію для справ розвідки репрезентував сенатор із Мейну Вілліям Коген, який два роки тому найбільш обурювався на засекречення продажу зброї Іранові.

Здавалось би, що це ніби незначна „внутрішньо-родинна" справа Уряду і Конґресу. Насправді це порозуміння має превелике практичне значення. Воно розв'язує руки Центральній Розвідчій Аґенції, яка у порозумінні з Пентаґоном і Президентом може тепер плянувати такі дії на чужинецькій території, які корисні Америці. Конкретно, це стосується, наприклад, Панами і її генерала Норієґи, — це стосується Колюмбії з тамошньою війною проти потентатів — експортерів кокаїни. Ще стосується подекуди Близького Сходу і найболючішої проблеми схоплених терористами американських закладників. Як на внутрішньоамериканському терені ФБІ, так на закордонному Сі-Ай-Ей — це могутня організації з власним фаховим апаратом, із власними методами діяння, які можуть лібералам не подобатися, та які проте благодатні для цієї країни. Тому, що всі дії Сі-Ай-Ей засекречені і виявлення їх може коштувати життя людей — навіть не всі члени Уряду довідуються про те все. Тому й Уряд не квапиться інформувати Конґрес, бо були пречисленні прециденти, що урядові тайни якось передіставалися на сторінках газет. Але члени Конґресу задрісні за свою законодавчу й контрольну владу. Між тими членами Конґресу, в його обох палатах перебувають люди неоднакової мірки — щоб сказати делікатно. Коли йдеться про Сі-Ай-Ей і його дії у сучасному світі, де все ще не припинилася комуністична експансія й міжнародний тероризм, — наші симпатії мусять бути по стороні Уряду і Сі-Ай-Ей, а не по стороні Конґресу.

Богдан Цимбалістий

ЗМІНИ В УКРАЇНІ

I.

Преса, телевізійні та радіові репортажі досить правдиво інформують про вияви національно-культурного пробудження в Україні. Цей процес виявляє також, які глибокі, докорінні зміни настали в структурі та динаміці української суспільности та в політичному думанні його провідної верстви.

До1930 років в східній Україні і до 1950 років у Західній Україні стрижнем української нації вважалося селянство. Його прив'язаність до традицій, до своєї землі, його консерватизм та економічна незалежність робили його відпорним на всякі спроби його денаціоналізувати або не допустити для поширення національної свідомости серед нього. Міста були заселені поляками і жидами в Західній Україні, росіянами і зрусифікованими українцями — в східній. Середня кляса і робітництво було малочисленне. Прошарок української свідомої інтеліґенції був дуже тонкий.

Єдине, що совєтська влада зробила позитивного, очевидно, коштом зубожіння усього народу та мільйоновими жертвами — це уможливлення доступу до середніх та високих шкіл мільйонам молодих вихідців зі сіл. Починаючи з 1970 року у високих школах України (ВУЗ-ах) навчається понад 800,000 студентів, між ними українці становлять біля 60 відсотків. Іншими словами, щороку у ВУЗ-ах студіює півмільйона українських студентів. Можна сказати, що сьогодні в Україні живе кільканадцять мільйонів, які закінчили університети та різні технічні високі школи. Ті, хто відвідував Україну, оповідає, що в селах залишилися старші люди, а молоді пішли до міст працювати як фахові робітники або освічені професіоналісти.

Чимало з тих освічених вихідців зі села виїхали у зрусифікований Донбас або поза Україну і там зрусифікувалися. Проте, мабуть, більшість зберігає свідомість своєї національної приналежности. Вони ж ще в близькому контакті зі селом. З тих мільйонів освічених українських людей вилонюються провідники, національна свідомість, яких почуття кривди і почуття обов'язку до свого народу більш загострені. Ці почуття штовхають їх організувати український нарід до боротьби за свої права. Гласність дозволяє їм пізнавати правду про наші визвольні змагання 1917-20 років, голод 1933, ліквідацію української інтеліґенції в 30-их роках, розстріли тисяч українських в'язнів в Галиччині і Волині в 1941 році, дії УПА і про всі жорстокості совєтської влади. Ця правда звільняє їх від страху, викликає гнів і досаду, почуття кривди та жаль за знівеченим життям своїм та життям мільйонів інших. Такі почуття призводять не одного до національної свідомости і до громадського анґажування. Колись треба було багато років а то і десятиліть праці учителів, священиків, студентів, кооператорів, щоб освідомити наше селянство. Тепер наші освічені люди здобувають собі чи скріплюють національну свідомість через книжку, журнали і пресу. Цим треба пояснити, чому культурно-національне пробудження в Україні так швидко зростає а Народний Рух України за Перебудову вже нараховує понад чверть мільйона членів та поширюється на всі області України, не зважаючи на погрози, кари й заборони з боку правовірного комуністичного та поліцейського апарату.

Коли придивитися знімкам та телевізійним репортажам з України можна побачити, що в демонстраціях, часом кількадесятисячним, основну масу учасників становлять молоді та середнього віку люди. Зі зовнішнього вигляду видно, що це мешканці міст. Отож, це елемент рухливий, динамічний, якому легко зібратися на будь-яку маніфестацію. Їхні провідники без великих особистих труднощів роз'їжджають по різних містах, навіть далеко віддалених і організують клітини руху чи інших неофіційних організацій та товариств.

Наглядно, що структура і динаміка української суспільности дуже змінилася. Це що діється, це не якісь селянські заворушення. Село далі живе в страху, підсичуваному місцевими комуністами та каґебістами. Перед ведуть мешканці міст, між ними багато осіб з освітою. Сьогодні покищо не села а міста стають вулканами, що один за одним вибухають.

На установчому з'їзді Руху (8-го—9-го вересня) між делеґатами було: 329 інженерів, 121 науковець, 104 працівники культури, 104 журналісти, 48 медики, 25 юристів, 109 робітників і 1 колгоспник. Інші професії були заступлені кількома делеґатами. В оцінці київського радіо — це був з'їзд інтеліґентів, а не народу. „Народу на з'їзді не було", говорив коментатор. В цій оцінці знову помітні постійні намагання Москви та її вислужників з України вбити клина між народом і провідною верствою. Забувають, що це не часи І. Брюховецького, ставлення московського царя та нашої чорної ради проти кандидата від козацької старшини. Сьогодні ця інтеліґенція — це наша середня верства, що нараховує мільйони. Чи це не український нарід? Ці інтеліґенти виступають не в обороні своїх клясових інтересів але є речником усіх веств, зокрема, селянства, загнаного в колгоспи і переляканого.

Колись не один політик в Галичині журився, чи вдасться нам збудувати свою державу, не маючи вишколених кадрів, щоб урухомити державне життя наладнати економіку, урухомити пошту та залізницю тощо. Сьогодні провідники відродження в Україні змагають до суверенности, не сумніваючись в тому, що в Україні вже є численні кадри для усіх ділянок державного життя. У цьому відношенні ситуація в Україні сьогодні краща як 60 років, тому, коли читати офіційну та неофіційну пресу з України, мимоволі мусимо подивляти, скільки осіб бере участь в дискусії на громадські теми статтями або своїми листами до газет, як багато осіб вміє висловлювати свої думки не лише гарною українською мовою, але логічно й продумано. Вони не літають в хмарах ідеологічних абстракцій, не захоплюються патосом патріотичної фразеології, але ділово ставлять вимоги до влади, пропонують свої розв'язки різних проблем зі сенсом міри та доцільности.

На марґінесі варто зазначити, що українська преса в Україні — як теж американська — багато місця віддає листам від читачів. Це дуже успішний спосіб спілкування з читачами та збудження їх зацікавлення. Деякі читачі починають читати газету від рубрики листів, в них бо заторкуються справи, що всіх цікавлять або хвилюють. На жаль, за вийнятком „Українського Тижневика", наша преса в діяспорі дуже рідко поміщує листи від читачів. Редакції газет в Україні часом нагадують, що вони дістали тисячі листів від читачів, що відгукнулися на ту чи іншу статтю, або порушують пекучі проблеми. Знову варто задуматися, скільки листів отримують редакції українських газет. Правдоподібно — дуже мало. Що за причина? Брак людей здібних написати листа доброю мовою, чи лінивство? А може одне й друге.

Закінчення буде.

Роман Андрухович

Сповнені мрії

(До 7-го з'їзду станиславівців)

Життя потвердило цю правду, що можна когось запроторити в тюрму, можна обставити озброєними сторожами, в таборі, можна вивезти на край світу, можна накидати свої думки, але не можна нікого позбавити своїх власних думок, не можна нікого позбавити своїх мрій. А я мріяв все і всюди: від першої хвилини, коли урвалося наше спільне життя. Життя тяжке, але сповнене чару, сповнене радости. Бож чи не були чарівні оті наші зустрічі в станиславівських парках, спільні прогулянки на Вовчинець чи на конвалії до пациківського лісу: а скільки радости пережилось, коли вигравали наші УСК-и, „Проломи" чи „України", коли часто і ми рішали про вислід змагань, а наші зустрічі і праця в „Соколі" чи на дошках бельведерської і інших сцен „Просвіти". А гімназія..... Не все там було надто всього, якщо йдеться про саму науку, але там власне під оком, не завжди нами зрозумілих професорів, — дозрівали наші характери, що їх показав воєнний час і теперішнє наше буття. І раптом спільні наші мрії — якби завалились... Дороги наші розійшлись. Ви переживши страхіття війни, опинились на Заході. Я проти своєї волі опинився на сході.

Прийшли тяжкі, дуже тяжкі часи: перемиська та кіровоградська тюрми, Харків, Архангельськ, Вологда, Онеґа на півночі, Біле море, непереходима тайга, табір примусової праці, західній Казахстан, знову далека північ ген за Уралом, а там копальня вугілля. І коли здавалось, що надійшов усьому час від 1939 до 1945 року — дуже для мене тяжкий, виповнений незвичайно тяжкою фізичною працею, серед арктичних морозів, повний голоду, не до описання бруду, вошей, примітивних, хіба з кам'яної доби життєвих обставин, коли за кожний нерозважний, припадковий крок вліво чи вправо з колони в дорозі до праці „на трасу" — грозив постріл „без предупрежденія" — коли нашого сну берегли чотири „вишки" з узброєними стрілками — я мріяв...

У тих мріях я все бачив вас усіх — Ліди, Марійки, Віри, Олі, Іренки, бачив і вас Орести, Богдани, Ярослави, Яреми, Юзьки і всіх інших товаришок і товаришів з якими не так давно треба було розставатись. Чи побачу вас колись? Чи стрінемось та й поговоримо, побалакаємо, позгадуємо...? Кажуть — якщо хтось дуже хоче чогось, то воно йому сповниться. А я дуже хотів. І сповнилося! Півстоліття пройшло, але сповнилося!

Першим кроком до того, „сповнилося" був перший лист перед кільканадцяти роками від мого сердечного друга Ореста Корчак-Городиського, який в тільки йому знаний спосіб відшукав мене в Кракові. А вже зовсім недавно, бо десь перед півроком запитав мене в листі: „Чи не міг би ти приїхати до нас на сьомий уже З'їзд станиславівців?" а я відповів, дорогий мій! Міг би, тепер міг би, бо багато тут змінилось, але бачиш.... Хоч проживаю в одному з передсінків 'раю', хоч працюю тут цілий час, на превеликий жаль приїхати не зможу... А пішки, — бо пішов би до вас, — так не можна..."

А таки я на з'їзді був! На знаній і славній і у нас Союзівці. Чудове місце власне для нас станиславівців: Карпати, довкола Карпати — таке враження від першого погляду. До того квартира в ... „Ужгороді". Як дуже треба любити та шанувати пам'ять про наше місто, як дуже треба тужити за колегами з молодечих літ, яка охота зробити іще щось для нашого незабутнього міста, бо на з'їзд приїхало нашого братства, в тому з далекої Австралії, з Канади, Німеччини, Польщі, (це я) і ...гей люди світ валиться! З України, з найріднішого нашого Станиславова, чи пак Івано Франківська! Стою собі з боку та й приглядаюся. Авто за автом, висідають, вітаються, кидаються собі в обійми, навколо радість, довкола настрій, як колись... Прикро робиться не можу нікого... пізнати, але і до мене ніхто не підходить. Але ось чую з боку голос Ореста: „Роман — це ж Славко... а це Мурин". І зачалося. Пізнаю вас усіх, пізнаю Ярославів, Михайлів, Богданів, Романів, пізнаю і Ліду, Мумку, Олю, Галю... і цікаве коли так дивлюся на вас а бачу ваші обличчя такими, як бачив їх 50 років тому. Радуюся, тішуся — хоч жалко, дуже жалко, що нема уже між вами Галі, немає „тети" Ірени, немає Яреми, Тараса, Юзька... але і їх я відвідав.

Була артистична програма, був бенкет. Були ми і в церкві, щоб подякувати Богові, що дозволив нам іще зустрітися. Хоч цієї якраз неділі припала одна з наших великих церковних річниць — повинні ми були почути хоч кілька слів, звернених до нас.

Це був один бік „медалі" нашого з'їзду. Але був і другий: поважні, дуже корисні наради, в яких ми всі брали участь. Вислухали ми кількох звітів, на підставі яких ми пізнали тяжку і відповідальну працю Управи та редакції „Альманаху". Була цікава дискусія, було багато інтересних думок, відносно дальшої праці Управи, а головно видання третього тому „Альманаху". То дуже добре. Там в наших сторонах і не тільки „Альманах" (перші два томи) здобув собі дуже високу оцінку: не пропали документи і фотографії того всього, що ми там робили, про наших визначних діячів, про наші інституції, культурне життя, спортове. Там, в нашому місті про все це „ані виду, ані слиху" як говорили наші сусіди. Нема жадного сліду. А все зачалося від нашого „визволення" — від 1939 року. До того часу там не було жадного життя! Ми нічого не робили, а взагалі — чи ми там були? В обласному

(Закінчення на стор. 3)

Я. Татомир

„СОБОР" О. ГОНЧАРА АНГЛІЙСЬКОЮ МОВОЮ

Oles Honchar, The Cathedral, translated from the Ukrainian by Yuri Tkach and Leonid Rudnytzky, Philadelphia, St. Sophia, 1989, 308 pp., $15.

Минуло вже 21 рік від часу, як появився в Україні та на еміґрації великий твір доного з наших найбільших сучасних письменників Олеся Гончара — „Собор". Якість цього твору така висока, що він появився у 1968 році семивиданнями: трьома виданнями у ЗСА, одним виданням у Канаді та двома виданнями і в журналі „Вітчизна" в Україні.

Перед двома місяцями появився у видавництві Свята Софія — Товариство Католиків головою якого на терені ЗСА є д-р Романа Навроцька, англійський переклад „Собору", що його зладили Юрій Ткач з Донкастеру, Австралія, та проф. Ля Саль університету у Філядельфії Леонід Рудницький. Поява англійського перекладу цієї книжки — велика і дуже позитивна подія у нашому культурному житті. Заки скажемо дещо про англійський переклад твору, хочемо пригадати основні ідеї „Собору" тим, що вже можливо призабули прочитане перед 20 роками та познайомити з його основними ідеями тих наших громадян, які дотепер не мали нагоди його прочитати.

Дія роману розвивається довкола старинного козацького собору у фіктивному селі Зачіплянка. Колись Зачіплянка виробляла списи для козаків, які їхали на Січ, а тепер у Зачіплянці велика сталеварня. У старому соборі, що на ньому помітний зуб часу — вплив століть, совєтська влада магазинує корм для тварин, але й для людей, що у їхніх грудях б'ється щире українське серце, собор ще живе... співає...особливо вночі...

Зокрема чує спів собору герой твору, студент-ідеаліст Микола Баглай, коли він опівночі повертається з металюрґічного інституту. Тоді, коли „Зачіплянка нарешті поринає у сон, собор стоїть над селищами в задумі... один серед тиші, серед світлої акацієвої ночі, що більше навіть не на ніч схожа, як на якусь, сказати б, антиніч... Для неї, зачаєної в бажанні розгадати дивні якісь загадки, розшифрувати тайнописи віків, собор ще повен далекою музикою гримить обвалом літургій, перелунює православними месами, піснеспівами, шепоче жагою спокут, він ще повен гріхами, з яких тут каялись, і співами, і сльозами, і екстазом людських поривів, надій... Тиша, сон і цвіт... Щось є чаклунське в таємничості нічного цвітіння, в місячнім мариві й тиші цих світлих акацієвих ночей. Все у спочинку, тільки дихають повно легені неба та височить над селищами собор, чатує зачіплянські сни й сновидіння..." До речі, цей пасус дуже гарно та вдало передає переклад (див. ст. 16).

Але Олесь Гончар не обмежується у „Соборі" до скарбів, що їх залишило нам минуле. Він говорить у творі теж про такі особливо сучасні питання як затруєння української землі хемічною індустрією і нуклеарною радіяцєю, безідейність і духове убозтво таких молодих кар'єровичів як Володимир Лобода, безідейність і хуліганство серед частини молоді, конфлікт, між батьками і дітьми, хабарництво і т. п. Усі ці явища сьогодні дуже актуальні як для українського, так і для американського читача. „Собор" полонить читача багатством палких почувань і глибоких ідей, та заторкає різні складні національні, а теж вселюдські питання, як це зазначено у передмові до твору, що її написав Леонід Рудницький (ст. VII—XIII).

Незвичайна цінність „Собору" теж у тому, що він багатий у глибокі філософічні питання і не вагається ставити ці питання перед читачем прямо і відважно „під тінню його (собору) минуло життя поколінь. Були, перейшли, тепер ти з'явився. І після тебе прийдуть, житимуть на цій Зачіплянці люди іншого складу, інших професій, кібернетики, якінебудь, астронавти.. Ким ти будеш для них? З яким почуттям тебе спом'януть?" І Гончар продовжує: „Кажуть, що інстинкт смерті є нібито визначальним у житті людини. Нібито все диктує страх

(Закінчення на стор. 3)

Олександер Домбровський

ДЕВ'ЯТДЕСЯТИЛІТТЯ ПРОФ. ОЛЕКСАНДРА ОГЛОБЛИНА

I.

На початку грудня цього року сповняється дев'ята декада життьового шляху одного з найвидатніших українських істориків нашої доби, автора численних і цінних публікацій з ділянки дослідів громадсько-політично-державного й культурного життя українського народу та неструдженого організатора наукової праці в університетському й загальноакадемічно-студійному аспекті — проф. д-ра Олександра Петровича Оглоблина. Завданням цієї статті не є подавати ширший біо-бібліографічний огляд життьової мандрівки й наукової творчости ювілята. Треба надіятися, що світ української історичної науки здобудеться скорше чи пізніше на монографію, в якій будуть обширно потрактовані досягнення науково-організаційно-творчої діяльности нашого заслуженого історика. Тут хочемо подати лише скелет коротких біографічних даних та важніші етапи в процесі надзвичайно плідної наукової діяльности Ол. Оглоблина, щоб наша читацька громада зорієнтувалася у загальному, якого непересічного великого академічного діяпазону є. наш вельми заслужений для української модерної, національної історіографії ювілят, який щасливо дожив до патріярхального віку й ще й тепер не покидає інтелектуальної праці, збагачуючи своїми задумами, концепціями й порадами сучасну українську науково-історіографічну думку.

Олександер Оглобин прийшов на світ 24-го листопада старого стилю 1899 року в Києві в домі нащадка козацького роду й матері зі старовинного шляхетсько-старшинського роду Лишкевичів. Закінчивши гімназію з відзначенням у Києві, він став студентом історично-філологічного факультету Київського університету св. Володимира, де слухав викладів та брав участь у семінарах під досвідченою рукою таких видатних учених-професорів як Довнар-Запольський, Пархоменко, Кулаковський та інші. Після закінчення університетських студій молодий адепт історичної науки почав працювати коротко в середньому шкільництві, а згодом добився своїми здібностями значних успіхів на становищах вищого шкільництва включно з професурою в університеті. Вже 1920 року іменовано його професором Київського Археологічного Інститут при катедрі історії економічного побуту України, а в 1921 році він очолив катедру історії України при Київському Вищому Унституті Народної Освіти ім. Драгоманова. В роках 1927-30 був керівником катедри історії українського господарства при Інституті Народного Господарства в Києві. Від року 1926 — старший науковий співробітник Української Академії Наук, а згодом керівник Комісії соціяльно-економічної історії України ВУАН. До основних ділянок науково-студійної діяльности Ол. Оглоблина належить архівна праця, вислідом чого були опрацьовані монографії з економічної та політичної історії України XVII-XIX сторіч на основі досліджування архівів Києва, Харкова, Чернігова, Ленінграду, Москви й інших більших міст.

Особливу увагу в своїй науково-дослідній праці присвятив наш історик широкому вахлиреві проблематики української історіографії. Двадцяті роки нашого століття — це доба особливої жертвенно-творчої праці, наснаги й підйому на полі української історичної науки після жорстоких часів україножерної політики правлячих кіл Росії Романових, на зміну якої прийшла в самих початках сяк-так релятивна свобода під пропаґандивною вивіскою так званої „українізації". Тоді то представники українського наукового світу, а в тому й діячі зі сектора історичної науки кинулися зі запалом бодай частинно надолужити все те, що було брутально гальмоване на протязі останніх століть чорносотенною валуївщиною. Але в короткому часі червона Москва показалася не ліпшою, а в деяких випадках ще гіршою, бо більш подиявольськи рафінованою від білої, царської тюрми народів. У 1930 роках наступив жахливий погром світу української науки, особливо проти діячів українознавчих дисциплін, та неперебірчива й нелюдяна атака на здобутки української культури й її діячів та взагалі на наше організоване громадське життя, а однією з многочисленних жертв московсько-російсько-большевицької тиранії став „класовий ворог", що, мовляв, просував у своїх публікаціях та викладах ідеї українського буржуазного націоналізму, „закаптурений ворог совєтської влади" — Олександер Оглоблин.

Наслідком того погрому були переповнені тюрми, концтабори на далекій Півночі, втрата життя багатьох наших діячів науки й культури та масові гроби, деякі з них відкривані ще в наших часах — овочі „совєтського раю". У тій метушні нелюдських катівень і млинів смерти погиб і наш найбільший історик, титан української національної історіографії — сл. п. Михайло Грушевський, смерть якого ще дотепер не вповні досліджена. Олександра Оглоблина усунено з усіх становищ і щойно від 1935 року прийнято на працю старшого наукового співробітника Інституту історії матеріяльної культури Академії Наук УССР, а від 1938 року повернено на становище професора Київського університету та рівночасно віддано йому катедру історії України в Одеському університеті. На початку 1941 року наш історик отримав в Москві вчене звання доктора історичних наук. Навіть туполобі архітекти сталінського режиму розуміли, що після доби жахливої людської м'ясорубки мусить наступити бодай тимчасова відлига, тим більше на порозі Другої світової війни ради замилення очей населення.

Продовження буде.

У першу річницю смерти батька



Св. п. д-р М. Насадюк

Микола Насадюк народився 5-го серпня 1912 року в Ленківцях на Буковині. Це старинне село над Прутом находилось прямо через річку від Чернівець, а тепер стало частиною цього міста. В старинні часи Ленківці було первісне місцеположення Чернівець доки не перенесли поселення на протилежний, правий берег Прута.

Микола був найстаршим сином Василя Насадюка і Домки Ґерман, і ще мав четверо сестер і брата. Хоч в молодості Микола мав можливість користуватися вигодами міського життя, він любив і цінив способи сільського життя — предкові звичаї, народну ношу та рідну мову і пісні. Будучи добрим учнем, Микола закінчив гімназію в 1929 році і поступив на правничий відділ Чернівецького університету. Він був членом Українського Академічного Козацтва „Чорноморе" від 1929 до 1932 року а в 1933 році перейшов до Українського Студентського Товариства „Залізняк". Скінчив 20-річний Микола правничі студії в 1932 році і після здачі іспитів осягнув стан адвоката в 1933 році. Відбув він тоді примусову службу в румунському війську до 1934 року. В 1937 році, український націоналізм завів Миколу в біду. Поліцію повідомив донощик, що можливо буде демонстрація на шевченківському святі проти румунської влади. Після того, як Микола свиснув під час співу нововведженого королівського гимну, він і ще приблизно 50 людей були арештовані. Після жорстокого биття при допитах, на відомому воєнному суді засудили Миколу на чотири роки тюрми за свист, а другого свистуна на п'ять років. Троє з їх колеґ посадили від шість місяців до двох років за намір, бо не було доказу свистіння проти них.

Просидів Микола в політичній тюрмі Дофтана в Румунії аж до осені 1940 року. Під большевицьким натиском держава проголосила амнестію для політичних в'язнів після окупації Буковини совєтами. Направлення властями Миколи додому було рівнозначне присудові смерти, бо румуни знали, що большевики поголовно винищують українських патріотів та інтеліґентів.

Під час Другої світової війни Микола спершу працював службовцем в Перемишлі, а потім поступив в 1943 році на економічний факультет Віденського університету, працюючи над ступенем доктора наук. Там Микола одружився зі студенткою медицини з Харкова, Анною Йосипівною Хронович. Це прізвище знане деяким читачам через літературні твори її вуйка, галицького письменника Володимира Хроновича.

В квітні 1945 року вони з батьками Анни втікли з Відня останнім поїздом коли Червона армія захоплювала місто. Їх багаж зник, але вони доїхали до німецької границі. Поволі вони добралися возом і кіньми з Обербаєрн до північної Німеччини, де уже поселилася Насадюківська родина. Єдина дочка, Ірина, народилася 29-го жовтня 1945 року. Наступного року, Микола, Анна і її батько дістали стипендії від ІРО і вписалися на навчання в німецькі університети. Микола скінчив два роки медицини, а тоді вернувся на студії економії. Після виїзду до Канади в 1951 році Микола і Анна знайшли тільки тяжку роботу в Торонто.

В 1960 році Микола переїхав до Монтреалю і поступив на курси в МекҐілл університеті. Квебекський парлямент визнав його румунський правничий диплом. Микола здав іспити адвокатури і від 1962 року до кінця життя працював адвокатом в Монтреалі. Виконував Микола адвокатську роботу солідно, пильно, добросовісно і розсудливо. Особливо він допомагав новоприбувшим іміґрантам, переважно з Польщі, своїми услугами і грішми. Жертвував також своїм часом та фінансами на українські церковні громадські і культурні потреби.

Микола був членом таких організацій: Адвокатська палата Квебеку, Проґресивна консервативна партія Канади, Український Народний Союз, Українсько-Буковинська Громада, Українське Академічне Козацтво „Чорноморе" — Філядельфія, ЗСА, Комісія дослідів і плянування громадських активностей, Товариство Українських Канадських професіоналістів і Підприємців в Монтреалі та Комітет Українців Канади. Так само служив Микола як віцепрезидент місцевого відділу КУК, голова Допомоги Українським Мистцям і голова української православної громади церкви Покрови Пресвятої Богородиці. Також належав Микола до церковного братства і до управи будови дому для старших. Як адвокат, Микола представляв українську православну церкву св. Покрови і українську католицьку церкву св. Духа. Продовжуючи свою працю в боротьбі з політичними несправедливостями, Микола був членом Інтернаціональної комісії юристів, канадський відділ, і Міжнародної Амнестії. Віруючи в невинність Івана Дем'янюка, Микола пробував йому допомогти грішми і ділом.

У вересні 1988 року Микола видержав невдачну операцію кишок, а літом ослаб. Його дочка і зять перевезли його до свого дому в Стамфорді, Конн. Микола мав потіху коли народився там 13-го серпня його єдиний внук, Данило Николай. Здоров'я все погіршувалось і Микола помер у хаті на рака 7-го жовтня 1988 року.

Панахиду відслужили в Стамфорді 8-го жовтня, а поховали його на цвинтарі св. Володимира при оселі „Київ" в Овквиллі, Онт., 11-го жовтня священики митрифорний протоієрей о. П. Бублик і земляки протопресвітер о. Д. Фотій і протоієрей о. С. Гуцуляк.

Горюють за Миколою дружина Анна, дочка д-р Ірина Насадюк, сестри Марія Солдат, Параксевія Бурак, Ольга Колодій і Ксеня Кузан; швагер, Євген Бурак; зять д-р Мирослав Драган; братова Кеті Насадюк; хрещеник, Василь Солдат, та дальші родичі.

Вічна йому пам'ять!

Д-р Ірина Насадюк

НА ОСІННІЙ КОНФЕРЕНЦІЇ Централі Українських Кооператив Америки в Рочестері
у днях 27 — 29-го жовтня 1989 року
з метою поширення членства та усвідомлюючої акції розбудови Українського Кооперативного Руху, Українські Кредитові Кооперативи передали через ЦУКА
Світовому Конґресові Вільних Українців суму 114,000 долярів.

Українська Братська Федеральна Кредитова Кооператива в Бостоні, Масс.	$ 1,000
Українська Федеральна Кредитова Кооператива „Самопоміч" в Гартфорді	3,000
Українська Федеральна Кредитова Кооператива „Самопоміч" в Джерзі Сіті	10,000
Українська Федеральна Кредитова Кооператива „Самопоміч" в Дітройті	10,000
Українська Кредитова Кооператива „Будучність" в Дітройті	3,000
Українська Федеральна Кредитова Кооператива „СУМА" в Йонкерс, Н. Й.	10,000
Українська Федеральна Кредитова Кооператива „Самопоміч" в Керговксоні	1,000
Українська Кредитова Кооператива в Міннеаполіс, Міннесота	1,000
Українська Федеральна Кредитова Кооператива „Самопоміч" в Нюарку	10,000
Українська Федеральна Кредитова Коопеиртива „Самопоміч" в Ню Йорку	10,000
Українська Православна Федеральна Кредитова Кооператива в Ню Йорку	5,000
Українська Кредитова Кооператива „Самопоміч" в Парма, Огайо	5,000
Українська Федеральна Кредитова Кооператива „Самопоміч" в Пассейку	10,000
Українська Федеральна Кредитова Кооператива „Самопоміч" в Пітсбурґу	1,000
Українська Федеральна Кредитова Кооператива в Рочестер, Ню Йорк	10,000
Українська Федеральна Кредитова Кооператива „Самопоміч" в Сиракюзах	1,000
Українська Федеральна Кредитова Кооператива „Самопоміч" у Філядельфії	11,000
Українська Федеральна Кредитова Каса „Самопоміч" в Чикаґо	10,000
Микола Василик	1,000
Осип Гладун	1,000

Сповнені...

(Закінчення зі стор. 2)

музеї ані сліду нашої діяльности — жадного документу, жадної світлини. І тому, хоч може декому здається, що ні перевидання двох перших томів і видання третього — це незвичайно важна справа. Якби ви бачили людей, котрим припадково дістались до рук два перші томи... Колосальне здивування, величезна радість, що є, що не пропали свідки нашої і не тільки нашої праці для нашого міста.

А що „Альманах" — це попросту вислід попередніх з'їздів — це вислід праці усіх вас, станиславівців, що проживаєте тут і Канаді — бож напевно кожний з вас „щось" там редакції підкинув — я є певний, що скоро, скоро появиться третій том. Тим більше, що так обіцяв нам усім редактор цього тому, а не без значення є і збірка перепроваджена під час з'їзду. Все це, що я чув і бачив на Союзівці — переконало про живучість станиславівського роду, про охоту робити все, щоб добра слава про нього, яку собі виробив в минулих роках, не пропала. І тому треба продовжувати цю прекрасну ідею з'їзду з його зворушливими зустрічами, спогадами і працею для нашого міста.

Вдячність моя усім, хто причинився до моєї присутности на з'їзді, та моє признання організаторам за дуже добре його приготування. Не зважаючи на мої важкі колишні переживання — варто було пройти крізь те пекло, щоб все те пережити на Союзівці. Новій „управі моє побажання — високих летів" у її відповідальній суспільній праці. Від'їжджаю у „своєси" з новою мрією у душі — піддайтеся і ви тим мріям — до наступної зустрічі, до наступного з'їзду там у... Станиславові!

„Собор"...

(Закінчення зі стор. 2)

перед невідомим, перед тайною зникнення... Та чи так це? Чи не більше мусить лякати живучого те, що про існувати він може безцільно, проти життя людиною-авоськoю, відцвісти свої весни пустоцвітом?

Так у чому ж все таки, 'конечний зміст всієї мудрості земної'? Як бути справжнім? Як досконалитись?, Як маєш повестись, щоб відчути себе перед лицем всесвіту справді вінцем природи?

Ось перед тобою шедевр, поема степового козацького зодчества. Є ритми свої у споруді собору, є вільний політ натхнення. Любов висока... Чи створиш ти щось рівне цьому, щось краще за це? Чим душа твоя увічнить себе?" (стор. 27-28). Все це добре віддано в перекладі, так що роман повинен мати успіх в американському світі.

Коли загрожує, що партійні кар'єровичі знищать собор, автор пише: „... а нащадки прийдуть, спитають колись: ану якими ви були? Що збудували, що зруйнували? Чим ваш дух трепетав?..." — що у перекладі звучить: „And our descendants will cone one day and ask: Well, what kind of people were you? What did you build? Waht did you destroy? maht made your spirit move?" (ст. 28).

Довідуємося, що Св. Софія розсилає до різних американських видавництв і журналів цей твір і теж плянує робити відповідні заходи перед Нобелівською комісію у Стокгольмі у справі признання Олесеві Гончареві нагороди Нобеля.

Признання нагороди Нобеля нашому великому письменникові було б теж належним признанням нашій сучасній літературі і влило б нову надію, нову енерґію і нові сили у серця наших письменників. Але є ще й інші справи зв'язані із перекладом „Собору" на англійську мову, що заслуговують на нашу увагу.

Було б дуже побажаним, щоб „Собор", як зрештою усі кращі англомовні твори письменників та науковців, які мають відношення до України (а також вже є досить багато), були в усіх публічних та університетських бібліотеках Америки, Канади, Англії та Австралії. Це велике, конечне але і важке завдання, що вимагає, між іншим поважних коштів і без нашої допомоги загалу, ні без допомоги Т-во Св. Софія, якщо мова про „Собор", ні інші українські інституції не всилі вповні вив'язатися із цього завдання.

У зв'язку з цим, зорганізуймо у наших громадян, при українських культурно-освітніх чи наукових товариствах секції поширювання англомовних праць на українські теми у публічних та університетських бібліотеках наших округ.

Чи не варто подумати теж над тим, щоб перед недалекими Різдвяними Святами зробити із „Собору" дарунок нашим дітям, нашим внукам і нашим американським приятелям? Англомовний „Собор" можна покищо набути тільки у В-ві Св. Софія: 7911 Whitewood Rd., Elkins Park, Pa. 19117.

У пам'ять мого Незабутнього Друга
бл. п. д-ра Романа Леґедзи
складаю 400.00 долярів
на ФОНД ДОПОМОГИ УКРАЇНІ — НАРОДНИЙ РУХ.
Іриней ТИМНИЦЬКИЙ

Замість квітів на свіжу могилу
бл. п. д-ра Володимира Копача
складаю $25.00
на ПАТРІЯРШИЙ ФОНД.
Наталія ШАРАНЕВИЧ, Фльорида

Замість квітів на свіжу могилу
бл. п. д-ра Володимира Копача
складаю $25.00
на ПАТРІЯРШИЙ ФОНД.
Інж. Алекс. СКРОБКО, Каліф.

Замість квітів на свіжу могилу
бл. п. д-ра Володимира Копача
складаю $50.00
на ФОНД КАТЕДР УКРАЇНОЗНАВСТВА.
Д-р Василь ДРОБОЦКИЙ, КУ

Український Спортовий Клюб у Ню Йорку
повідомляє усе членство та Українську Громаду, що в дні 25-го жовтня 1989 року відійшов у Вічність

бл. п.
Володимир Зазулькевич
активний член Клюбу та довголітній член Управи.
Поховано Покійного на українському католицькому цвинтарі св. Духа в Гемптонбурґу, Н. Й.

Вельмишановній Дружині та всій Родині Покійного найщиріше співчуття складає

Управа УСК-у

Ділимося сумною вісткою зРіднею, Приятелями і Знайомими, що в середу, 1-го листопада 1989 р. упокоїлася у Бозі, заосмотрена Найсвятішими Тайнами наша Невіджалувана

бл. п.
Теодозія Ледний-Дурбак
з дому Сербинська

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в суботу, 4-го листопада 1989 р. з церкви св. о. Николая в Чикаґо, Ілл. на місцевий цвинтар св. о. Николая.

Залишила в глибокому жалю:
мужа — БОРИСА ДУРБАКА
МАРУСЮ ДУРБАК-МИСЬКІВ з мужем ЮРІЄМ
ПАВЛА ДУРБАКА з дружиною ДЖУДІ і сином ФРИСТОФОРОМ АНДРІЄМ
та Рідню в Україні, Америці й Польщі

КЛК вшанував д-ра Я. Рожанковського



Д-р Я. Рожанковський вручає ним уфундовану чашу Р. Ракочому, мол., (зліва), і клюбову чашу віцечемпіона Ю. Петрикевичеві.

Союзівка. — Чисельна група членів Карпатського Лещетарського Клюбу взяла участь тут у товариській осінній зустрічі в суботу і неділю, 7-го і 8-го жовтня ц.р., в рамках якої відбувся тенісовий клюбовий турнір і вшанування сеньйора-тенісиста КЛК д-ра Ярослава Рожанковського з нагоди його 80-ліття.

Тенісовий турнір проходив в групі чоловіків і жінок.

В групі чоловіків Роман Ракочий, мол., переміг у фіналі Юрія Петрикевича, 6:1, 7:5, здобуваючи на постійно чашу д-ра Я. Рожанковського. У півфіналах Р. Ракочий елімінував Юрія Граба, 6:0, 6:1, а Ю. Петрикевич Ю. Грабця, 7:5, 2:6, 6:4.

У групі жінок молода юначка Лариса Грабець перемогла у фіналі переконливо ветеранку Христину Карпевич, 6:0, 6:2.

Переможцем у групі чоловіків з одною програною вийшов Володимир Дзівак.

В суботу увечері після вечері учасники зустрічі вшанували д-ра Рожанковського, коротке, тепле слово про якого виголосив інж. Роман Ракочий, ст. Побажання від КЛК зложив його голова Юрій Попель.

Інж. Володимир Гнатківський і Орест (Ґоґо) Слупчинський повідомили, що вже вийшов з друку Альманах КЛК з нагоди 60-ліття клюбу і вже його розсилається.

Д-р Рожанковський подякував за теплі слова признання за його осяги в тенісі та заповів, що уфундує нову, п'яту з черги, чашу за клюбовий примат в групі чоловіків. Тенісист-сеньйор, який здобував чемпіонати у Львові, коли ще багато з теперішніх членів КЛК були дітьми, а то й ще не народилися, закликав вправляти цей „білий спорт", плекати його серед молоді, бо теніс і спорт взагалі гартують молодих людей і приготовляють їх до змагу у житті.

Концерт Українського Камерного Хору в Бостоні

Український Камерний Хор з Варшави, під диригентурою Ярослава Полянського, прибув до Бостону у суботу, 7-го жовтня ц.р., де в залі школи Раксбирі, в годині 7.30 вечора відбувся успішний концерт.

Концерт розпочався привітом від української громади м. Бостону і околиці, котрий зложив голова Української Братської Федеральної Кооперативи д-р Іван Дідюк. Вітаючи представив присутнім Український Камерний Хор, його творця і диригента Ярослава Полянського, композитора, співака і виконавця Романа Гаврана, а при фортепіяні Анну Салій-Туз.

Цікавою і різноманітною була програма концерту, що складається з двох частин, в яких прозвучали популярні твори українських композиторів: Максима Березовського, Дмитра Бортнянтського, Миколи Леонтовича, Платона Майбороди, народні пісні в аранжуванні Я. Полянського.

В програму концерту хору також входили твори Великого Кобзаря Тараса Шевченка, котрими підкреслено, що в цьому році українці в цілому світі урочисто відзначають 175-річчя з його народження.

Також входила мистецько-виконавча точка композитора і співака Р. Гаврана при супроводі ґітари, зокрема мелодійно прозвучали вірші Василя Стуса.

Кожний виступ присутні нагороджували гучними і тривалими оплесками, а хор проспівав ще кілька надпрограмових творів.

Концерт закінчив хор піснею „Гей у лузі червона калина" при повстанні глядачів з місць. Д-р І. Дідюк з двома шкільними учениця ми, Ліяною Келі та Стефанією Осборн вручили диригентові Я. Полянському китицю рож, а д-р Дідюк подякував хорові і диригентові від українців міста Бостону і околиці за так чудовий концерт.

Відтак д-р Дідюк запросив хор, як рівнож всіх присутніх, від Української Братської Федеральної Кредитової Кооперативи в Бостоні, на спільну перекуску.

За приїзд до Канади і Америки Українського Камерного Хору належиться велика подяка Українському Народному Союзові, який вложив багато праці для цього турне. Також велика подяка належиться аґенції Міхальських, вони опікуються хором, немов мати своїми дітьми.

Н. Н.

Загинув...

(Закінчення зі стор. 1)

погрожували Сотникову розправою. Сотников відмовився від допомоги і не хотів назвати імена тих, хто йому погрожував, хоч знав їх. „Це не просто бійка, а справжній злочин, — сказав Іванов. — Я певен, що його вбили ті, кого він позбавив можливости жити за рахунок праці шахтарів".

Олександр Сотников — батько трьох дітей — ціною свого життя заплатив за домагання справедливости, тому шахтарі вирішили домагатися старанного розслідування і покарання вбивць.

Відбулася...

(Закінчення зі стор. 1)

тріо „Троянда" з Канади відспівало в'язанку українських пісень, за що було нагороджені рясними оплесками.

На третій день в неділю, після св. Літургії в українській католицькій церкві св. Йосафата всі учасники відвідали нові приміщення Української Федеральної Кредитової Кооперативи в Рочестері. Це приміщення є одним із найбільш модерних та професійно вивінуваних одиниць серед українських кооператив. Там учасники продовжували програму, на котрій створили спеціяльний траст кооператив. Після смачного полуденку частина учасників виїхали домів, а дехто залишився на наради Української Світової Кооперативної Ради.

Мґр Володимир Гупалівський, голова Ради ЦУКА закриваючи конференцію зокрема подякував Тамарі Денисенко та Миронові Баб'юкові, як господарям від кооперативи в Рочестері за гостинність та взірцеву підготову.

Естрадний...

(Закінчення зі стор. 1)

історією даної околиці, культурним життям, персонажами, мистецькою та письменницькою творчістю поодиноких людей. На майбутнє ансамбль „Не журись" плянує програму „Бо війна війною", в'язанку стрілецьких пісень та гумору.

Про початки ансамблю характеристичним львівським гурмором оспівує Морозов в пісні „Львівське пиво", на слова Юрія Винничука. В їхнім репертуарі є ряр пісень в яких змальовується чар, настрій і дух старого і нового Львова, як наприклад „Ринок" Андрія Панчишина та „Український Лев" Василя Симоненка, яким В. Морозов розпочинає програму „Від вуха до вуха". Ансамбль не має постійного місця на виступи тому винаймає сцену. Маленьке приміщення на проби та адміністрацію отримали на Комсомольській вул. ч. 25.

До цього часу від свого заснування ансамбль створив чотири відмінні за тематикою програми — концерту. Перша „Від вуха до вуха" — це гостра сатирична програма на сучасну суспільно-побутову та політичну ситуацію. Друга програма, при співучасті народного театру „Мета", це традиційно-народна програма „Вертеп". Третя „І мертвим і живим, і ненародженим" це поклін Т. Шевченкові з нагоди 175-літнього ювілею. В тій програмі брали участь артисти нового львівського молодіжного театру, під режисурою Володимира Кучинського, того самого, що ставив твори Ліни Костенко „Марусю Чурай" і „Сад нетанучих скульптур". Четверта програма це гумористична програма про давній Львів, „Картотека пана Базя".

Сценарій на програму „Від вуха до вуха" написав Остап Федоришин при співучасті цілого колективу. Гумористичні репліки переплітаються з піснями, щоби створити цілість. Степан Оробець, як статочний конферансьє, Юрій Винничук, з домішкою суржика, та Остап Федоришин своїми галицькими гуморесками в'яжуть поодинокі точки програми. Юрій Саєнко, талановитий музикант виконує музичні джазові імпровізації на фортепіяні, а у „Вертепі" та Шевченківській програмі творить надзвичайно цікаву і зворушливу атмосферу з допомогою електронічного фортепіяну.

Дещо про самих бардів-кобзарів. Віктор Морозов до часу виступів у „Не журись" керував львівською групою „Арніка" (це назва гірської, цілющої квітки) від 1972-76 і від 1979 року. Був солістом ансамблю „Смерічка", а з минулого року є мистецьким керівником „Не журись". Це не тільки талановитий поет, композитор, але також і перекладач. У другому числі за 1987 рік журналу „Всесвіт" поміщений його переклад „The Exorcist", популярної книжки Вілліяма Блетті. Майже закінчив львівський університет англійську філологію, але його виключили в славному горезвісному 1972 році. Властям не до вподоби був студентський рукописний журнал „Скриня", де друкувалися, між іншим, вірші Морозова, та мабуть за пісню „Чорна рілля ізорана", в якій уряд знайшов шкідливі націоналістичні відгомони, але за яку „Арніка" стала лавреатом телеконкурсу.

Віктор Морозов співає свої композиції як також композиції на слова В. Симоненка, Л. Костенко, Б.І. Антонича, І.Франка та сучасних молодих поетів. Треба бачити вираз його обличчя та відчути силу почувань в піснях „Павлік Морозов", „Каґановіч" та особливо у пісні „Віддайте мову" написану молодим бардом Едуардом Драчем, який народився в Кривозу Розі, де, як каже В. Жданкін „нічого українського нема крім руди". До 20 року життя Е. Драч не говорив українською мовою, а опісля „прокинулись у нього українські гени". Тепер хоча працює лікарем, дальше пише пісні.

Андрій Панчишин перед „Не журись" працював інженером-програмістом. Його знамениті ліричні, гумористичні та іронічні пісні уже друкувались в „Сучасності" (ч. 2, 1989), де про нього писала Лариса Онишкевич. Він гостро і дотепно торкається різних пекучих проблем сучасного суспільства, як також і застійних часів Брежнєва. Тут входять такі пісні як „Брехунець" — це совєтське радіо, „Мешкав у Китаї слимачок", пісня про АІДС, „Оголошення" — надзвичайно сумна пісня про стан української мови.

Наймолодший з них це 19-літній Тарас Чубай, „металевий з міста Лева мен". Він компонує та виконує пісні на слова свого покійного батька поета шестидесятника Грицька Чубая, який був арештований в 1972 році. Твори Г. Чубая друкувались в самвидаві і на заході. Його надзвичайно сильна поема „Вертеп", написана коли йому самому було 19 років, була надрукована на заході в збірнику самвидаву „Широке море України", а в Україні щойно в числі 37 за 1988 рік в журналі „Україна".

Всі перші три балади співають під акомпаньямент ґітари. Четвертий, Василь Жданкін — це традиційний кобзар. Він народився на Кубані, а опісля жив в селі Білокриниця, де колись була резиденція гетьмана Мазепи. Вчився в Рівенськім інституті культури. На 24 році життя він захворів на енцифаліт і лежав спаралізований. Силою волі, з допомогою матері та знахора Порфирія Іванова, відомого зцілювача і філософа, Василь виздоровів. До часу „Не журись" він працював у Рівенській симфонічній оркестрі. Він вишукує давні призабуті історичні або заборонені пісні. З нагоди 1000-ліття християнства в Україні написав прекрасну колядку на слова віршів „Різдво" та „Коляда" Богдана Ігоря Антонича. В ч. 15 журналу „Україна" за 1989 рік була про це розкішна в красках ілюстрована стаття. Ця програма увінчалася надзвичайним успіхом, йшла 28 разів при повній залі на 500 місць.

Варто ще згадати про пісні молодих талановитих поетів, які заторкують проблему мови — Івана Малковича та Костя Москальця „Дивись дитя" і „Напучування сільського вчителя", які такі актульні і для молоді тут.

В програмі присвяченій Т.Шевченкові слід відмітити кілька надзвичайно сильних та драматичних моментів, в яких є гостра критика віковічного почуття рабства, якого так стараються позбутися українці в час перебудови та відродження. Поема Володимира Самійленка „Сон" читана Остапом Федоришином, актуальна і сьогодні, хоча написана 100 років тому. Були також включені поеми Т. Шевенка „Розрита могила" та „Сон" („У всякого своя доля"), які мабуть багато молодих львів'ян почули вперше. Програму в'яже в цілість поема, читана автором Богданом Стельмахом про значення Шевченка та про важливість пам'ятника „найгеніяльнішому мученику".

Поодинокі члени ансамблю „Не журись" брали участь у фестивалі „Червона рута" в Чернівцях, де вони здобули різні нагороди. За відомостями з „Літературної України" з 5-го жовтня ц.р. першу нагороду ім. Володимира Івасюка отримав Василь Жданкін (Львів). Головні відзнаки: співаки, перша премія — Едуард Драч (Черкаси), Віктор Морозов (Львів), друга — Андрій Панчишин (Львів).